

Hensyn til de under Punkt d. anførte Poster fremhæve, at de Konti, der der er Tale om, ganske vist ere kalkulatoriske, hvilket Statsrevisorerne paa ingen Maade have overset, men Statsrevisorerne mene — og det med Rette — at en Kalkyle maa anstilles paa et erfaringsmæssigt Grundlag, og naar Erfaringen viser, at Kalkylen er for billig, maa man naturligvis søge en større Udgiftsbevilling.

Med Hensyn til det Punkt, der er omtalt under II, nemlig Mellemregning med vore vestindiske Besiddelser, vil jeg dog advare Tingets ærede Medlemmer mod at tro, at det Beløb, som her findes omtalt, et Beløb paa 7,394,000 Kr., udgør hele vort Mellemværende med Vestindien. For at faa Klarhed over dette Mellemværende maa man slaa op i Statsregnskabet, dels paa § 9 under Statsaktivernes Kapitalbeløb, Posterne 4, 5 og 6, dels paa § 3, 5 d, dels paa § 3, 5 c, dels i Kasseregnskabet Bilag IV Saldo af Versurer og Deposita paa to Steder og dels paa et enkelt andet Sted. Man kommer saa til det Resultat, at vort Mellemværende med de vestindiske Besiddelser den 30te April 1900 beløb sig til 12,546,909 Kr. 34 Øre, altsaa ikke saaledes som man af den enkelte Post her kunde foranlediges til at antage, at Vestindien kun staaar i Mellemregning med Kongeriget for et Beløb af noget over 7 Millioner. Det drejer sig i Øjeblikket om et Beløb af godt og vel 12½ Million Kr. Med Hensyn til dette Beløb har jeg tilladt mig i Betænkningen at henvise til en Udtalelse, som faldt her i Salen den 20de December 1897 fra daværende Finansminister, Hr. Hørring. Hr. Hørring sagde den Gang, at vi med Hensyn til Vestindien „staa over for et Spørgsmaal, der umulig kan hvile i længere Tid.“ Ikke desto mindre er man ikke kommen længere endnu, det hviler rigtigt god og vil formentlig vedblive dermed, og Udgifterne kunne stige med et ret betydeligt Beløb. Vi have set dem stige med saadan noget som 700,000 Kr. i Løbet af et Aar.

Under II. b. er optaget et Spørgsmaal, vedrørende Færøerne. Tingets ærede Medlemmer ville erindre, at vi oftere her i Salen have haft dette Spørgsmaal fremme. Justitsministeriet gaar nemlig frem paa den Maade, at det anvender Udgifter af en vis Art oppe paa Færøerne uden at søge disse Udgifter bevilgede, hverken paa Hovedbevillingsloven eller paa Tillægsbevillingsloven. Der skrives simpelthen i Statsregnskabet „Endvidere“, og saa opfører man, hvor meget der er

brugt, og ulejlig sig ikke med at søge Beløbet bevilget. En tidligere Justitsminister, Hr. Rump, tillod sig oven i Købet at mene, at det var Beløb, der anvendtes efter bestemte Love, saa at der slet ingen Grund var til at søge dem bevilgede. Men denne Opfattelse blev dog tilbørlig paataalt baade i Folketinget og i Landstinget. Ikke desto mindre: uagtet baade Landstinget og Folketinget have andraget Ministeriet gentagne Gange om at søge bevilget de Beløb, der ere brugte til Udgifter paa Færøerne, vedbliver man dog at tage Beløbene og opføre dem under Posten „Endvidere“. Det er uheldigt, og det var rart, om den nuværende Justitsminister kunde bringe det Forhold ind i en noget bedre Gænge.

Under III. a. er der paataalt en forøget Udgift, som er benyttet til Ekstramedhjælp ved Postvæsenet. Noget af Udgiften skyldes ganske vist indtrædende Sygdomstilfælde og skyldes altsaa Forhold, som man ikke kunde forudse, men en stor Del af Udgiften skyldes, hvad der betegnes som Ekstramedhjælp, specielt Antagelsen af 35 ny Reservepostbude, det var en Ansættelse, som Ministeren maatte kunne have forudset og altsaa maatte være forpligtet til at søge bevilget og var uberettiget til at afholde uden Bevilling. Derfor paatales den, og Udvalget slutter sig til Statsrevisorernes Paataale. Saa komme vi under B. til en af de ejendommelige kultusministerielle Udgifter. Det er en Lærer Effersøes Enke, som skulde have en Pension af 300 Kr., hun har faaet 650 Kr., altsaa 350 mere end bevilget. Ministeriet skriver ganske vist, at det er efter Aftale med Finansudvalget, hvilket det rimeligvis ogsaa nok er, men paa den Maade kan man ikke skabe Bevillinger, Finansudvalget vil ganske sikkert bestemt have sig frabedt, at en Samtale mellem det og Ministeriet skulde være det samme som en Bevillingsvedtagelse af Rigsdagen, Finansudvalget ønsker selvfølgelig selv, at Ministeriet, naar det er kommet overens med Udvalget om en Udgift, saa søger denne Udgift anbragt paa en Bevillingslov; thi, som sagt, et Udvalgs Aftale med en Minister giver ikke noget Bevillingsgrundlag. Det var altsaa en Form for en ny Bevillingsmaade, som her kommer frem, en simpel Aftale med et Rigsdagsudvalg. Morsommere bliver den næste Post under c. Der har Ministeriet anskaffet en naturhistorisk Samling uden at søge Beløbet bevilget, og Ministeriet skriver ganske naivt: „Samlingen ejedes af en Lærer Dvergetved, der var villig til